

РЕШЕНИЕ

№ 7537

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20211110133979 по описа за 2021 година

Производство е образувано по искова молба, подадена от „Топлофикация София” ЕАД срещу Н. АТ. ВЛ. и В. П. ВЛ., с която са предявени установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, с искане да се признае за установено, че ответниците дължат на ищеца при условията на разделност при квоти по 1/2 всеки следните суми: сумата от 3117,65 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. София, общ. Слатина, ж.к. Христо Смирненски, бл. 9, ет. 4, ап. 17, аб. № 228581, за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г., ведно със законната лихва от 08.02.2021г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 389,35 лева за периода от 15.09.2018г. до 27.01.2021г., сумата от 47,23 лева, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.01.2018г. до 30.04.2020г., ведно със законната лихва от 08.02.2021г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 7,75 лева за периода от 03.03.2018г. до 27.01.2021г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 7623/2021г. по описа на СРС, 175-ти състав.

В исковата молба са изложени твърдения, че ответниците са потребители на топлинна енергия за битови нужди на топлоснабдения имот, като за процесния период са консумирали топлинна енергия на процесната стойност, но не са я заплатили. Искането към съда е да уважи предявените иски. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответниците, с който се оспорват предявените иски като неоснователни и недоказани. Оспорват

твърдението, че са задължени до пълния размер на претендираните суми. Правят възражение за изтекла погасителна давност по отношение на всички претендирани вземания на ищеца за периода от 01.05.2017г. до 08.02.2018г. Оспорват, че дължимостта на сумите се доказвала от приложените извлечения от сметки за дялово разпределение и съобщения към фактури, доколкото същите представлявали извлечения от счетоводната система на ищеца. Освен това не били представени самите месечни фактури за процесния период. Твърдят, че към исковата молба не са представени доказателства за датата на публикуване на месечните фактури, както и на общата фактура в интернет страницата на продавача. Отделно клаузите на чл. 33, ал. 1 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия били нищожни на основание чл. 146, ал. 1, пр. 1 ЗЗП. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендират разноски.

С молба от 11.04.2022г. третото лице-помагач „Т.“ ЕООД на страната на ищеца е заявило, че не оспорва исковата молба и счита претенциите за основателни и доказани, както и че е извършвало дяловото разпределение през процесния период в съответствие с нормативните изисквания.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

Исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са процесуално допустими. За да бъдат уважени исковите ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните през исковия период за процесния имот, количеството на реално доставената от него по договора топлинна енергия за процесния период и нейната стойност; а също така изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. С оглед релевираното възражение за изтекла погасителна давност, в тежест на ищеца е да докаже и наличието на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността.

Относно наличието на облигационно правоотношение между страните по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, съдът намира следното. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия /чл. 150, ал. 1 и ал. 3 от ЗЕ/. С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са законово уредени – собственикът или титулярът на вещното право на ползване. Извън този кръг от лица, свободата на договаряне позволява страни по облигационното правоотношение да бъдат и трети за собствеността лица по съглашение с доставчика на топлинна енергия, каквито в настоящата хипотеза не се установяват.

В случая с обявления за окончателен доклад по делото съдът е обявил за безспорно и

ненуждаещо се от доказване между страните по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК обстоятелството, че през процесния период ответниците са били собственици на имота, находящ се в гр. София, ж.к. Христо Смирненски, бл. 9, ет. 4, ап. 17, при равни квоти в съсобствеността. Освен безспорния му характер, това обстоятелство се установява от приетата по делото доказателствена съвкупност – от Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 46, том I, рег. № 1638, дело № 22/2018г., от приетите и неоспорени от ответниците протокол общо събрание на етажните собственици в сградата от 04.06.2002г. и от протоколите за главен отчет през процесния период, които документи са подписани от отв. Н.В. като собственик на имота. Съгласно нормата на чл. 586, ал. 1 и 3 ГПК вр. чл. 167, ал. 3 ЗЗД, законът възлага на нотариуса правомощия да провери и удостовери в нотариалния акт правото на собственост върху ипотекирания имот, като това удостоверяване се извършва от длъжностно лице в рамките на предоставените му от закона правомощия. Наред с това изявленията на собствениците, материализирани в нотариалния акт, че са собственици на процесния имот въз основа на представените пред нотариуса документи, представлява извънсъдебно признание на неизгоден за тях факт, което съдът кредитира в съответствие с останалите доказателства по делото. В случая от доказателствената съвкупност се установява по безспорен начин съсобствеността върху процесния имот за периода на иска между двамата ответници, като съгласно нормата на чл. 30, ал. 2 ЗС, дяловете им са равно, Следователно страни по неформалния договор за доставка на топлинна енергия при общи условия за процесния имот и период се явяват именно двамата ответници като съсобственици на имота при равни квоти.

Относно топлоснабдяването на сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният имот, както и на самия имот, това обстоятелство също се установява от представените с исковата молба протокол от ОС на етажната собственост във входа за избор на изпълнител на услугата дялово разпределение, договор за извършване на услугата дялово разпределение, представените от третото лице – помагач индивидуални изравнителни сметки и протоколи за главен отчет, както и от експертното заключение по съдебно-техническата експертиза. От експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като пълно, ясно и компетентно изготвено, се установява, че през процесния период в имота не е имало отоплителни тела, а единствено два броя водомери за топла вода. Процесното вземане е формирано от цена на доставена топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване /БГВ/ и за сградна инсталация. Топлинната енергия за БГВ е начислена по реален отчет, като вещото лице сочи, че показанията от протокола за главен отчет са нанесени правилно в подробните изравнителни сметки. Отдадената от сградната инсталация топлинна енергия е била изчислена по формула съгласно т. 6.1.1. от приложението към НТ /отм./ на база инсталирана отоплителна мощност на инсталацията и денградусите за периода. Вещото лице е установил, че са приспаднати технологичните разходи за топлинна енергия в абонатната станция за сметка на ищцовото дружество, а разпределението на топлинната енергия през процесния период е извършвано в съответствие с действащата правна уредба на ЗЕ, НТ /отм./ и Общите условия на ищцовото дружество. Експертът е установил, че през процесния период общият топломер в абонатната станция е

преминавал периодични технически проверки на всеки две години и съответства на одобрения тип.

Относно стойността на топлинната енергия, съдът кредитира изцяло експертното заключение по СТЕ, доколкото същото се основава на съставените отчетни документи, както и на извършените от вещото лице изчисления на денградусите през процесния имот, а не единствено на счетоводните записи на ищцовото дружество. Съгласно експертното заключение по СТЕ стойността на реално доставената топлинна енергия за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г. след прибавяне на резултата от изравнителните сметки се равнява на 3293,30 лева. В тази насока съдът кредитира експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, а не това по съдебно-счетоводната експертиза, според което осчетоводеното вземане за цена на топлинна енергия за същия период е в размер на 3390,20 лева, тъй като видно от представените от третото лице изравнителни сметки, изравнителният резултат за периода е сума за доплащане в размер на 208,46 лева /както е посочено в СТЕ/, а не сума за доплащане в размер на 305,37 лева /както е осчетоводено/. Разминаването е налице при осчетоводяване на общата фактура от 31.07.2020г. за периода от м.05.2019г. до м.04.2020г.

Също така от приетото и неоспорено експертно заключение по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че сумите за възстановяване по изравнителните сметки не са отнасяни към вземания за предходни периоди. В счетоводството на ищеца е отразено плащане в размер на 272,55 лева по общата фактура от 31.07.2018г. за периода от м.05.2017г. до м.04.2018г., поради което дължимият остатък от главницата за цена на топлинна енергия се равнява на 3020,75 лева /3293,30 - 272,55/, до който размер искът за главница е доказан.

На следващо място от представените от ищеца протокол от ОС на ЕС за избор на фирма за дялово разпределение и договор между ищеца и избраната фирма за дялово разпределение се установява, че дяловото разпределение за имота е възложено на „Т.“ ЕООД, като видно от експертното заключение по СТЕ и предоставените от третото лице – помагач индивидуални справки за дялово разпределение, услугата е предоставена през процесния период. В чл. 36, ал. 1 от приложимите общи условия на ищеца е уредено задължение на потребителите да заплащат стойността на тази услуга на топлопреносното предприятие. Вземането на ищеца за цена на тази услуга се основава на осъщественото от ищеца възлагане по силата на сключения договор между него и третото лице като фирма за дялово разпределение на основание чл. 139, ал. 2 ЗЕ, както и на посочената клауза от общите условия на договора с потребителя. Индивидуалната стойност на услугата е посочена в ценоразписа и се установява от експертното заключение по съдебно-счетоводната експертиза. От заключението се установява, че за процесния период от м.01.2018г. – м.04.2020г. стойността на услугата е в размер на 47,23 лева, поради което предявеният иск за така посочената сума е изцяло доказан.

Относно претенцията за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия съдът намира следното. По отношение на процесната лихва върху главницата за периода

м.05.2017г. – м.04.2020г. са приложими общите условия на ищеца, одобрени на 27.06.2016г. В чл. 32, ал. 1 ОУ е предвидено, че месечната дължима сума по прогнозно потребление се издава ежемесечна фактура. Според чл. 32, ал. 3 ОУ, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки /т. нар. обща фактура/. Съгласно чл. 33, ал. 1 и ал. 2 ОУ, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурите /месечни и общи/ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Обезщетението за забава, съгласно чл. 33, ал. 4 ОУ, се начислява при неплащане на задължението по общите фактури в определения срок. Следователно при действието на общите условия от 2016г., задължението за плащане на сумата за топлинна енергия е с определен падеж и вземането за мораторна лихва възниква на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД с изтичане на крайния срок за плащане, без да е необходима покана и ответниците са изпаднали в забава за плащане на сумата. Релевираните от ответниците възражения за нищожност касаят общите условия на ищцовото дружество от 2014г., които не са приложими към процесната хипотеза.

Видно от експертното заключение по ССЧЕ, мораторната лихва за периода от 15.09.2018г. до 27.01.2021г. върху главницата за топлинна енергия от 3117,65 лева равнява на 389,35 лева, какъвто е и размерът на исковата претенция. Както беше казано, разликата между реално дължимата главница от 3020,75 лева и осчетоводената такава от 3117,65 лева се дължи на неправилно начислен изравнителен резултат в последната по ред обща фактура от 31.07.2020г., която е с падеж 15.09.2020г. /т.е. лихвата върху нея е само за периода от 16.09.2020г. до 27.01.2021г./. При преизчисляване по реда на чл. 162 ГПК на лихвата върху тази фактура само върху дължимия размер на главницата съобразно стойностите, посочени в таблица 4 от ССЧЕ се установява, че коректният размер на мораторната лихва върху реално дължимата главница за процесния период е в размер на 385,76 лева, до който размер предявеният иск се явява доказан.

По различен начин стои въпросът относно претендираната лихва върху главницата за дялово разпределение, тъй като посочените по-горе клаузи от общите условия касаят единствено вземанията за топлинна енергия. Относно вземането за цена на услугата дялово разпределение в чл. 36, ал. 2 ОУ е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата „дялово разпределение“ се определят от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата „дялово разпределение“ и се обявява по подходящ начин на клиентите. В случая ищецът не е ангажирал доказателства за наличието на такъв предвиден ред и неговото съдържание, липсват и доказателства за отправена до длъжника покана за плащане на главницата за дялово разпределение. Ето защо предявеният иск за сумата от общо 7,75 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 03.03.2018г. до 27.01.2021г. следва да бъде отхвърлен изцяло.

На последно място по релевираното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира следното. При действието на общите условия от 27.06.2016г.

давността за всяко месечно задължение започва да тече с изтичане на 45-дневния срок за плащане считано от края на месеца, за който се отнася. Както е установено с Тълкувателно решение № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, вземанията за цена на доставена топлинна енергия имат периодичен характер и се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Ищецът, който носи доказателствената тежест, не е доказал наличието на обстоятелства водещи до спиране или прекъсване на давността.

При прилагане на тези правила се установява, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /08.02.2021г./ са погасени по давност вземанията за периода от м. 05.2017г. до м.09.2017г. включително. Вземането за цена на топлинна енергия за м.09.2017г. е станало изискуемо на 14.11.2017г. с изтичане на 45-дневния срок считано от 01.10.2017г., и тригодишната давност за него е следвало да изтече на 14.11.2020г. След удължаване на давностния срок с периода от 2 месеца и 7 дни считано от 13.03.2020г. до 20.05.2020г., през който не е текла давност по силата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, следва изводът, че давностният срок изтича на 21.01.2021г. – преди датата на заявлението /08.02.2021г./ Ето защо вземането за м.09.2017г. и всички предхождащи го процесни вземания са погасени по давност. Вземането за следващия месец – м.10.2017г. е станало изискуемо на 15.12.2017г. и след удължаване на давностния срок, същият изтича на 22.02.2021г. – след датата на подаване на заявлението. Ето защо вземането за м.10.2017г. и за всички следващи месеци не е погасено по давност.

За периода от м.05.2017г. до м.09.2017г. са начислени задължения по месечни прогнозни сметки в общ размер на 290,42 лева. Изравнителният резултат за този период е сума за възстановяване в размер на -73,54 лева, поради което погасената по давност част от процесната главница за реално доставена топлинна енергия за периода от м.05.2017г. до м.09.2017г. се равнява на 216,88 лева.

Ето защо предявените искиове за цена на доставена топлинна енергия се явяват основателни до общия размер от 2803,87 лева /3020,75 – 216,88/ и за периода от м.10.2017г. до м.04.2020г., а за разликата до пълния предявен общ размер от 3117,65 лева и за периода от м.05.2017г. до м.09.2017г. исковите следва да бъдат отхвърлени.

На следващо място съдът констатира, че към датата на исковата молба няма погасени по давност вземания за мораторни лихви за периода от 15.09.2018г. до 27.01.2021г. Съгласно чл. 119 ЗЗД, обаче, погасяването по давност на главницата води до погасяване и на произтичащото от него вземане за мораторна лихва, независимо дали давността за лихвата е изтекла. Видно от експертното заключение по ССЧЕ /таблица 4/, мораторната лихва върху главницата по общата фактура от 31.07.2018г. /включваща погасените по давност месеци/ се равнява на 164,22 лева. Пропорционално на погасената по давност главница по общата фактура, погасена по давност се явява и мораторната лихва в размер на 85,38 лева. Следователно исковите за мораторна лихва за периода от 15.09.2018г. до 27.01.2021г. върху вземането за цена на топлинна енергия следва да бъдат уважени до общия размер от 300,38

лева /385,76 – 85,38/, а за разликата до пълния предявен общ размер от 389,35 лева, исковите следва да бъдат отхвърлени.

На последно място, към датата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /08.02.2021г./ липсват погасени по давност вземания за цена на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2018г. до м.04.2020г.

Предвид гореизложеното следва да бъде признато за установено, че двамата ответници дължат на ищеца разделно при равни квоти следните суми: сумата от 2803,87 лева за цена на топлинна енергия за периода от м.10.2017г. до м.04.2020г.; сумата от 300,38 лева за мораторна лихва върху тази главница за периода от 15.09.2018г. до 27.01.2021г. и сумата от 47,23 лева за цена на услугата дялово разпределение за периода от м.01.2018г. до м.04.2020г.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски имат и двете страни. В заповедното производство ищецът е сторил разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 122,56 лева. С оглед уважената част от исковите следва да му бъдат присъдени разноски в заповедното производство в размер на 108,43 лева. В исковото производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 154,04 лева, за депозити за възнаграждения на вещи лица в общ размер на 500 лева, претендира и юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определи на 100 лева предвид вида и броя на предприетите от юрисконсулта действия, или общо 754,04 лева. С оглед уважената част от исковите следва да му бъдат присъдени разноски в исковото производство в размер на 667,14 лева. Ответниците са сторили разноски за адвокатско възнаграждение в размер на общо 300 лева, платено изцяло в брой съгласно представения договор за правна защита и съдействие и допълнително споразумение към него. С оглед отхвърлената част от исковите, на ответниците следва да бъдат присъдени разноски в размер на 34,57 лева общо за двамата.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Н. АТ. ВЛ., с ЕГН: ***** и В. П. ВЛ., с ЕГН: *****, двамата с адрес: гр. София, ж.к. „Христо Смирненски“, бл. 9, ет. 4, ап. 17, дължат на „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: 831609046, с адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец“ № 23Б, **разделно при равни квоти** следните суми: сумата от **2803,87 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия за имот, находящ се в гр. София, ж.к. „Христо Смирненски“, бл. 9, ет. 4, ап. 17, аб. № 228581, за периода от м.10.2017г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва от 08.02.2021г. до изплащане на вземането, сумата от **300,38 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2018г. до 27.01.2021г., и сумата от **47,23 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.01.2018г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва от 08.02.2021г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена

заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 7623/2021г. по описа на СРС, 175-ти състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените иски за цена на доставена топлинна енергия за разликата над 2803,87 лева до пълния претендиран размер от 3117,65 лева и за периода от м.05.2017г. до м.09.2017г., предявените иски за мораторна лихва върху тази главница за разликата над 300,38 лева до пълния претендиран размер от 389,35 лева, както и предявените иски за сумата от 7,75 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 03.03.2018г. до 27.01.2021г. върху главницата за дялово разпределение.

ОСЪЖДА Н. АТ. ВЛ. и В. П. ВЛ. да заплатят на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от общо **108,43 лева**, представляваща разноси в заповедното производство и сумата от общо **667,14 лева**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД да заплати на Н. АТ. ВЛ. и В. П. ВЛ. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от общо **34,57 лева**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице – помагач „Т.“ ЕООД на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____